

AZ ÖRDÖGÖK

Vót egy király, nagyon gazdag király vót, mer, ugye, a király az mind valóban gazdag. Vót neki háromszáz hold búzája. Az ördögök jártak hozzá, és el akarták vinni a lányát. Aszonta a király, hogy:

– Ekapitok a lányomat, ha egy éccaka, ezt a háromszáz hold búzát lekaszálitok.

Úgyhogy a király este lefeküdt, az ördögök hozzáfogtak, hány ezer kisördög vót, és az öregördög csak ment utánuk:

– Köss, nyess, köss, nyess, köss, nyess – azt hajtotta –, köss, nyess!

Hát, a király regge főkel, az egész búzája mind körösztbbe van, mind a háromszáz lánc búza körösztbbe van. Az öregördög mén:

– Na, királya fölsége, mosmá az enyim a lánya!

De a királynak vót egy parasztember bújtatója, hogy most mondja, hogy ha egy éccaka behordik a háromszáz lánc búzát, akkó az üvéké a lánya. Hát aszongya az ördögnek:

– Hallod te, öregördög, ha egy éccaka ezt a búzát behorditok, kazalba teszitek, tied lesz a lánya!

Hát az a pár ezer kisördög rudasfáva egy köröszttöt egyszerre, úgyhogy mire a király regge főkelt, húsz hatalmas búza össze vót rakva, mén az öregördög:

– No, gazda uram, királya fölsége, mosmár miénk a lánya.

Aszongya:

– Még nem a tietek.

De mán ez a parasztember megmondta az ördögnek, hogy mi a helyzet. Aszongya az öregördög:

– Hát még mi a kívánsága?

Aszongya:

– Van nekem egy öcsém, az lebukik a vízbe, és nagyon sokáig lenn van a vízbe. Ha tik valamelyiktök lebukik, és olyan sokáig lenn lesz, mint az én öcsém, akkó a tietek lesz a lányom.

A király egy hatalmas kecskebékát fogott, és a parasztember jó megverte. És az öregördög vitte két kisördögöt, mög a király mög a kecskebékát, de a parasztember jó everte a kecskebékát, me ugye a kecskebékát itt beteszik, amott má főgyün. Everte, ahogy e vót verve, lebukott. Hát lebukott a két kisördög is, meg a kecskebéka is. Hát a két kisördög főgyütt, aszongya az öregördög:

– Hát, királya fölsége, mikor gyün a maga kisöccse fő?

– Hát – aszongya –, az még egy három napig lent lesz.

Húú, az öreg ördög megijedt, aszongya:

– Ebbe nem egyezünk, királya fölsége, akkó is az enyim a lánya.

– Na jó van, ha valamelyik kisördög, van egy másik öcsém is, ha bír úgy szalanni, mind az én öcsém, akkó tietek a lánya, ekapitok a lányt.

– Hát gyerünk, királya fölsége!

A király fogatott egy vadnyulat, jó epackázták a vad-

nyulat, a két kisördögöt összeállították, meg a nyulat közepibe, mikó elengedték, hát a nyúlnak már híre-hangja sincs, a két kisördög még mindig látszik.

– Há most, mikó gyün ez, királya fölsége, vissza?

Aszongya:

– Ez egy hónapig szalad.

– Hát, királya fölsége, még akkó se a mágáé a lányom, mienk a lánya, mer a búzát learattuk.

– Nem baj. Idefigyeljete. Van nekem egy másik öcsém, ha tik nagyobbat tudtok kiáltani, mint az öcsém, akkó tied lesz a királya fölsége lánya.

– Hát hunnan tudjuk mög ?

Aszongya:

– Bemegyünk egy kamrába, hát majd akkó tudjuk meg.

– Hát – aszongya –, hogy tudjuk meg ?

– Majd amelyikünk nagyobbat kiált, azé lesz a lánya.

Az ördög elordította magát, hogy az a kamrafal mind összeropedezett. No, aszongya az ördög:

– No gyerünk, most a maga öccse!

– Nem – aszongya –, hozzon egy abrincot – az ördögnek mondja – meg egy kalapácsot, mög négy nagy szöget.

– Hát mit akar, királya fölsége, avva ?

Aszongya:

– A fejedet körúabroncsoljuk, rászögeljük, hogy ne essen szét a fejed, ha majd ...

– Jaj, királya fölsége, nem köll a lányod! Nem köll a lányod, csak ne gyűjjön az öccse ordítani!

Így megszabadult a király.